

man nu skulde være vis paa vare endeligt afgjorte. Man maa erindre, at det er en fuldkommen Forvanskning af Sagen, naar man her gjentagne Gange har fremstillet den saaledes, som om det stod navnlig Regjeringen frit for igjen at behandle denne Lov. Nei, Regjeringen er netop gaaet ind paa Loven, saaledes som den er, med den fulde Bevidsthed, at det ikke vilde være rigtigt igjen at forelægge et Forbudstakt derom. Det vil erindres, at der har foreligget Forslag om, at dette Stykkes Retning skulde, efterat Undersøgelser vare foretagne, nærmere bestemmes ved Lov; men dette Forslag blev forkastet her i Thinget, og Regjeringen anerkjendte, at dersom man indsatte denne Bestemmelse i Loven, saa vilde den ikke kunne faae Fleertallet for sig, saa var der ikke udkommet nogen Lov; man skal huske paa, at den daværende Indenrigsminister dengang udtalte, at denne Bestemmelse maatte fjernes, thi ellers kunde Loven ikke komme ud. Den ærede daværende Indenrigsminister lod sig ikke nøie med at sige, at det var et Løfte, der forelaa, nei, han sagde, at det var Bished. Jeg skal i den Henseende beraabe mig paa Folloethingstidende for 12te Session, Sp. 6343, hvor han netop udtaler, hvad jeg nylig hentydebe til. — Den nuværende ærede Indenrigsminister, der dengang var Ordfører i Landstthinget, har udtalt sig med ligesaa stor Bestemthed om, at man maatte være berettiget til at betragte den Afgjørelse, der da fandt Sted, som endelig. Naar man kommer til os og siger saadanne Ord, er det da Uret, at vi have stolet paa dem ved at gaae ind paa Loven, er det Uret, at vi have stolet paa, at ikke dette Stridsspørgsmaal igjen fra Regjeringens Side skulde kastes ind i Thinget? Jeg vedkjender mig gjerne, at jeg dengang har været godtroende, men jeg er nu vis paa, at jeg aldrig mere skal være det ligeoverfor disse to Mænd, der have fremstillet os Sagen som afgjort og nu dog komme til os for igjen at faae den gjort vaflende. Den ærede Kultusminister udtalte før imod min ærede Sidemand (Kjær), at man ikke skulde være siffig o. s. v. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at hvis man endelig vil tale om Siffighed, saa kunde man paa Grund af Udtalelserne af den ærede forhen-

værende Ordfører i Landstthinget meget let vende dette imod ham. Han har nemlig, som det vil sees af Landstthingstidenden for 12te Session, Spalte 2630, sagt, at det var en taktiff Nødvendighed nu at vedtage Loven, som den endelig forelaa, naar man vilde have den ud; men det var et taktiff Krigspuds, og hvis han virkelig i Forveien skulde have tænkt paa igjen at komme bort fra, hvad man foreløbig maatte finde sig i, kan jeg ligesaa godt kalde dette siffigt, som den ærede Kultusminister har kaldt min Sidemand siffigt. Smidlertid er der nu talt saa Meget om det Spørgsmaal, om Lovforslaget burde være forelagt eller ikke, at jeg angaaende dette Punkt skal standse med at erklære, at det efter min Mening er et saa grovt Brud paa fuldkommen klare Overenskomster, at jeg ikke har kjendt Mage dertil, saalænge jeg har været Medlem af Rigsdagen, og det er fra den Dag, den begyndte.

Naar vi nu dernæst see hen til den Naade, hvorpaa man vil indløse de Pantter, man i sin Tid har givet os, saa høre vi, at „Pant“ her ikke skal bethyde, hvad der i Almindelighed forståaes derved, men at det skal bethyde „Symbol“; Pant og Symbol skulde være Et og det Samme. Pant er dog imidlertid virkelig ikke noget symbolff; thi gaaer man f. Ex. hen og laaner Penge, saa skal man stille Noget i Pant, der er haandgribeligt, og saa lader Vedkommende sig ikke nøie med Anthydninger om Noget. Det er derfor en ganske ny Betydning, man nu har fundet sig foranlediget til at give Ordet Pant, da man seer, at dette Ord er generende. Lad os da nu see, hvad det er, man hyder os som Vederlag for det Pant, man i sin Tid gav os. Det er vistnok i Manges Minde, at den daværende Indenrigsminister sagde, at Ny Mølle var et Pant, der gaves alle dem, som interesserede sig navnlig for den nordvestlige Deel af Sylland, og jeg har derfor med Forundring hørt den ærede Minister idag udtale sig i en meget nedsettende Tone angaaende Betydningen af Ny Mølle; men det ærede Thing vil maaskee dog forandre Lidt af sin Mening i saa Henseende, naar det faaer at vide, hvilken straalende Lovtale den ærede Minister dengang holdt i Landstthinget angaaende